

KRISTEN PROBY

Je laat me blozen

Karakter Uitgevers B.V.

1

Kat

‘Dus het was maar een kus,’ merkt mijn beste vriendin Riley naast me op. Ze zit achter het stuur. ‘En nog niet eens een bijzonder goede.’

Ik zucht diep en wring mijn handen. ‘Dumpen die hap. Als hij niet kan zoenen, dan kun je de rest wel vergeten. Geloof mij maar.’

‘Maar het gesprek liep lekker...’

O. Mijn. Hemel. ‘Serieus, als er geen vonk is, ga verder met je leven. Ergens daarbuiten wacht de vonk op je.’

‘Je hebt gelijk.’ Met een zucht neemt ze de afrit en volgt de borden naar PDX. ‘Hoe gaat het met jou?’ Ze werpt me een schuine blik toe en fronst haar wenkbrauwen. ‘Je zweet.’

‘Nietes.’ Maar ik zweet wel. En niet zo zuinig ook.

‘Wanneer heb je voor het laatst gevlogen?’

‘Ik heb nog nooit gevlogen.’ Ik ga onrustig op mijn stoel verzitten. Waarom zijn we nu al bijna bij het vliegveld?

‘Serieus?’ Riley schuift naar een andere rijbaan.

Daar is het dan. Het vliegveld. Recht voor ons.

‘Ik weet dat je het verschrikkelijk vindt, maar ik had geen idee dat je nog nooit hebt gevlogen.’

Fucking hel. ‘Ik heb toch gezegd dat ik niet vlieg.’

‘Die vlucht duurt maximaal twee uur.’

‘Dat is twee uur te lang,’ mompel ik, en ik adem diep in. Shit, ik val zo nog flauw. Ik zie niets. Ik hoor niets...

‘Doe je ogen open,’ zegt Riley met een lach. ‘Ik heb je nog nooit zo gezien.’

‘Het komt wel goed.’ Dit is pas de vijf miljoenste keer dat ik dat vanmorgen heb gezegd. ‘Ik hoef helemaal niet naar dat congres te gaan, toch? Ik bedoel, zat vrienden van me gaan erheen en zij kunnen me er na afloop alles over vertellen.’

‘Je moet gaan, Kat. Je zult veel leren en nieuwe mensen ontmoeten en rondleidingen krijgen door wijngaarden en wijn drinken die je heerlijk vindt.’

‘Dat kan ik in Washington ook doen en dan kan ik overal met de auto naartoe.’

‘Je bent geen lafaard, Kat.’ Riley zet de auto stil voor de vertrekhal. ‘Je kunt het. Als je eenmaal door de beveiliging bent heb je zeeën van tijd om naar een bar te gaan voor een borrel om rustig te worden.’

‘Ga je niet mee?’ Ik staar Riley geschokt aan.

‘Je weet dat ik niet met je naar Napa Valley ga.’

‘Nee, naar de gate.’

Riley lacht.

Ik kan haar wel een knal tegen haar hoofd geven met mijn handtas.

‘Nee, Kat. Dat mag niet meer sinds de aanslag van 11 september.’

‘Zie je wel? Nog een reden waarom ik niet moet gaan.’

‘Hup, mijn auto uit.’ Riley stapt uit om mijn koffer voor me te pakken.

‘Dit is voor het eerst dat je zo gemeen doet.’

‘Het wordt geweldig, let maar op.’ Ze geeft me een stevige knuffel. ‘Er hangen overal borden en er zijn talloze mensen aan wie je de weg kunt vragen, maar het is geen groot vliegveld dus er zou niets mis moeten gaan. Bel me als je daar bent.’

Ik slaak een diepe zucht. ‘Als ik daar aankom... Waarom heb ik het gevoel dat ik je nooit meer zal zien?’

‘Omdat je heel dramatisch doet,’ antwoordt ze met een brede lach. ‘Veel plezier!’ Ze zwaait, stapt weer achter het stuur en rijdt weg.

Ik blijf alleen achter in deze hel van een vliegveld. Maar Riley heeft gelijk. Het is een eitje om in te checken en met mijn bagage door de controle te komen. Het was leuker geweest om te worden gefouilleerd door die TSA-man als hij op Charlie Hunnam had geleken, maar alles zou leuker zijn met Charlie erbij.

Ik volg de bordjes, vind mijn gate en ontdek tot mijn grote vreugde dat die recht tegenover een bar zit.

God bestaat.

Maar eenmaal in de bar ben ik te nerveus om iets te drinken. Voor alles is een eerste keer. Wie is er in vredesnaam te zenuwachtig voor een borrel? Deze vrouw, blijkbaar.

Dus ik keer terug naar de gate en loop daar met mijn kleine zwarte koffertje met rode kersen erop heen en weer.

Mensen kijken me nieuwsgierig aan, maar ik negeer ze. Ik ben eraan gewend. Als je je kleedt zoals ik en beide armen onder de tatoeages hebt zitten, dan wordt er gestaard.

Eindelijk wordt mijn vlucht omgeroepen en het boarden begint. Voor ik het weet zit ik voor in het vliegtuig op de derde rij aan het gangpad. Als ik het loodje leg, dan gebeurt dat in businessclass.

‘Hallo,’ zegt de man naast me.

Ik kijk hem vlug aan, zie lichtbruin haar en groene ogen. Als we ergens anders waren geweest zou ik dus echt met hem flirten, maar we zitten verdomme in een vliegtuig. ‘Hoi.’ Ik slik moeizaam.

De stewardess vraagt of we iets willen drinken voor vertrek.

Ik schud mijn hoofd en staar naar de piloot in de cockpit. ‘Doen ze die deur niet dicht?’

‘Vlak voor vertrek,’ vertelt mijn reisgenoot.

Heb ik het hardop gezegd?

‘Hé, gaat het wel?’

‘Prima.’

Hij zwijgt.

Ik blijf naar de piloot staren. Het liefst zou ik naar hem toe gaan om hem te zeggen dat hij ervoor moet zorgen dat we heelhuids op onze bestemming aankomen. Heeft hij hier trouwens wel de juiste papieren voor? Ik wil zijn diploma’s zien, en een paar aanbevelingsbrieven zouden ook niet verkeerd zijn.

‘Ik ben Mac.’

Ik kijk hem zijdelings aan en knik, maar tuur daarna meteen weer voor me uit. ‘Kat.’

‘Heb je al eens eerder gevlogen, Kat?’

‘Nee.’ Ik slik weer moeizaam en bal mijn handen tot vuisten.

‘Oké, adem diep in.’

Hij raakt me niet aan, wat maar goed is omdat ik dan zijn neus zou moeten breken en dit levert zo al genoeg stress op. Maar zijn stem is rustgevend.

‘Mooi zo, en nog een keer. Juffrouw, kunnen we een flesje water krijgen?’

Ik blijf diep in- en uitademen.

De stewardess keert terug met een miniflesje water.

Mac draait de dop los en geeft het flesje aan mij. ‘Neem een slokje. Een kleintje maar.’

Dat doe ik en het koude water voelt goed aan in mijn keel. Ik voel me belachelijk. Het vliegtuig zit vol met mensen die geen paniekaanval hebben. ‘Sorry,’ fluister ik. ‘Dit is mijn grootste angst.’

‘Dat dacht ik al,’ zegt hij geruststellend.

Ik kijk hem aan. Hij is een knappe man. Zijn haar is goed ge-

knipt, hij heeft een strakke kaaklijn en kijkt je recht in de ogen. Hij is lang, heeft lange armen en benen en een slank lichaam.

‘Hoe voel je je?’

‘Beter.’ Tot mijn verbazing is dat nog waar ook. ‘Het water heeft geholpen. Dank je.’

‘Geen probleem. Ga je op vakantie naar Napa Valley?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik ga voor mijn werk naar een congres.’

‘Dus je bent wijnliefhebber?’

‘Dat zou je kunnen zeggen,’ antwoord ik met een glimlach. ‘Ik heb een wijnbar in Portland.’

Hij vernauwt heel kort zijn ogen tot spleetjes. ‘O? Welke?’

‘De bar van Seduction.’

‘Daar heb ik goede dingen over gehoord.’

Nu glimlach ik breeduit. Ik ben ontzettend trots op het restaurant dat mijn vier vriendinnen en ik hebben opgebouwd. Seduction is ons kindje. ‘Dat is goed om te horen. Ben je er geweest?’

‘Nog niet, maar de volgende keer dat ik in de buurt ben zal ik zeker langskomen.’

Dus hij woont niet in Portland. Jammer. Een man als Mac zou ik graag nog eens tegen het lijf lopen. Voor ik hier nog langer over kan nadenken wordt de deur van het vliegtuig vergrendeld. Er wordt verteld hoelang de vlucht zal duren, hoe ik mijn stoelriem moet vastmaken – serieus, is dat echt een punt? – en hoe ik in geval van nood mijn zuurstofmasker moet gebruiken.

Alstublieft, God, laat me die alstublieft niet nodig hebben.

De deur tussen mij en de piloot gaat dicht en het vliegtuig rijdt even later weg bij de gate.

Ik moet zo kotsen.

Mac lijkt mijn gedachten te kunnen lezen. ‘Als je moet overgeven, dan vind je daar hier een zakje voor.’

‘Ik hoef niet over te geven.’ Hoop ik.

‘Mooie tatoeages.’

‘Dank je.’

Het vliegtuig taxiëert eindeloos lang langs andere vliegtuigen en gates.

‘Rijden we erheen? Als ik had geweten dat het een roadtrip was, dan had ik een zak chips meegenomen.’ Ik zucht diep en haal mijn hand langs mijn voorhoofd, dat walgelijk genoeg plakkerig aanvoelt door een laagje zweet.

‘We taxiëren naar de startbaan,’ vertelt Mac. ‘Ik vind het niet erg als je mijn hand wil vasthouden.’

‘Probeer je me nu te versieren?’ Ik kijk hem aan en zie dat hij ondeugend lacht. Zijn groene ogen stralen.

‘Nee, ik bied je mijn hand aan voor het geval je bang bent.’

‘Maar je probeert me níet te versieren.’ Verdomme.

‘Niet tenzij je dat wil.’ Zijn mondhoeken trekken terwijl hij zijn blik naar mijn mond laat glijden.

Ik wens uit alle macht dat we in mijn bar zaten en niet in dit vliegtuig, zodat ik terug kon flirten en een beetje van hem kon genieten. ‘Ik wil niet dood,’ fluister ik, en ik lik langs mijn lippen.

Er verschijnt een ernstige blik in zijn ogen. ‘Je gaat niet dood, Kat.’ Hij knippert, klemt zijn kaken op elkaar en pakt mijn hand vast. ‘Je gaat niet dood.’

‘Oké.’ Ik knik en leun naar achteren, maar dan maakt het vliegtuig opeens een bocht en zet er de sokken in, racet over de startbaan. O. Mijn. God. Het stijgt op, we schieten door de lucht en ik kan elk moment flauwvallen.

‘Diep in- en uitademen.’

Mac spreekt in mijn oor. Ik adem diep in, blaas de lucht uit en adem opnieuw in.